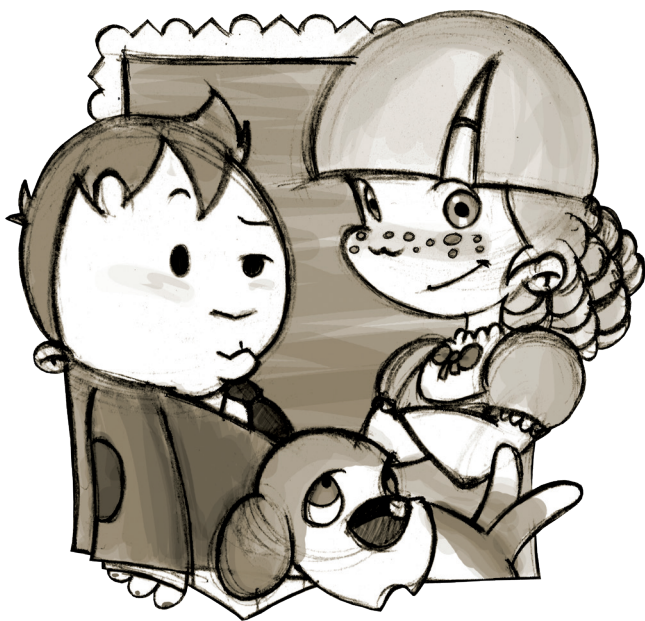

LES AVENTURES
**D'ALFRED
& AGATHA**
LA MÒMIA DEL TITANIC

Ana Campoy

edebé

Títol original: *La momia del Titanic*
© Ana Campoy, 2014

© Ed. Catalana: Edebé, 2014
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de la col·lecció: Reina Duarte
Disseny de les cobertes i il·lustracions: Àlex Alonso
© *Traducció:* Maria Llopis Freixas

Primera edició, setembre 2014

ISBN 978-84-683-1291-0
Dipòsit Legal: B. 13840-2014
Imprès a Espanya
Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*Per a Irene Herrero, com no podia ser d'altra manera.
I per a Carlota Echevarría, que pertany a la mateixa
espècie.*

Índex

Pròleg	7
1. El viatge de l'Hèrcules	15
2. Els secrets de l'antic Egipte	23
3. El quart amic	47
4. La demostració dels Zancig	59
5. Un titular inesperat	81
6. Estranyes circumstàncies	97
7. Una nova investigació	111
8. L'assumpte del museu	125
9. Dos casos alhora	147
10. Una visió impactant	163
11. Sota la llum de la lluna	177
12. El prestigi de l'agència	199
13. L'hora de la veritat	215
Epíleg	231
SABIES QUE...?	239

Pròleg

Diari de William T. Stead
(en taquigrafia)

Londres, 10 de gener de 1902

***E**m dispo a relatar els esdeveniments tan extraordinaris que van passar fa tres dies, a la ciutat de Dublín, Irlanda. Sens dubte, la naturalesa dels fets donaria lloc a una bona novel·la de terror, però espero que relatar-los aquí em pugui ajudar a entendre'ls. A mi i a tothom que s'aventuri a llegir el meu diari.*

Havia arribat des de Londres, cansat per una avorrida travessia en vaixell. El motiu del viatge era recollir documentació per al meu següent article: un reportatge sobre les llegendes irlandeses. Malgrat que la missió era molt emocionant, el meu aspecte era el d'un home afligit, i el meu humor, a aquelles hores de la nit, era ben negre.

El meu vell amic George, un metge cirurgià de

gran prestigi, m'havia ofert, amablement, una habitació a la seva casa familiar. No em vaig negar a aquella proposta. L'hospitalitat que em brindava la seva llar estava, a més, adornada per la presència dels seus dos fills: la bella Charlotte i el jove Tom, que havien estat educats amb la mateixa temprança que tenien els seus pares.

Aquella nit vaig desembarcar al port i vaig contractar un cotxe fins a la casa d'en George. Mentre patia l'incòmode sotragueig del carruatge, no desitjava altra cosa que treure'm les botes xopes i desempallegar-me de la humitat del clima irlandès.

L'estada a casa del meu amic seria molt profitosa. Hi hauria converses agradables que m'ajudarien a evadir-me de la feina i alegrarien aquelles solitàries nits lluny de la meva família i de Londres.

Estava desitjant travessar el llindar de la porta i saludar l'Agnes, la seva estimada esposa, sempre agradable en qualsevol ocasió. No obstant això, quan el cotxer va parar davant de la reixa de l'habitatge, i els meus ulls van observar el crespó de la porta, vaig saber que la meva arribada resultava d'allò més inoportuna.

Aquell llaç negre anunciava una mort a la casa.

Després d'un instant de vacil·lació, vaig concloure que havia de presentar com més aviat possible els meus respectes, fos qui fos el mort. Sabia que la mare del meu amic era ja molt gran i que les diverses xacres li podien haver complicat la salut durant l'hivern. Així que vaig baixar del carruatge i vaig acomiadar el cotxer.

Quan vaig pujar el tram d'escalas i vaig trucar al timbre, la majordoma va aparèixer darrere de la porta. La dona em va reconèixer a l'instant, i malgrat els seus intents per guardar les formes, no va poder evitar desfer-se en llàgrimes.

—Bona nit, senyora —vaig dir—. No sabia res d'aquesta pèrdua. Veig que la meva arribada és d'allò més inoportuna.

La majordoma va treure un mocador arrugat de la butxaca i se'l va posar darrere de les lents d'augment.

—Oh, senyor Stead... —va murmurar—. Crec que la família se sentirà molt confortada tenint-lo amb nosaltres. Consolarà els senyors en aquests moments tan amargs.

Jo dubtava si preguntar la identitat del mort. Potser no era el més adequat, però la pena de la majordoma era tan profunda que em vaig començar a inquietar.

tar. Vaig decidir treure'm l'abric humit per donar-lo a la dona quan, de sobte, em vaig adonar del que passava.

Davant meu, les portes del salonet eren obertes. A l'interior, un grup nombrós de persones es congregava al voltant d'un llit. Quan vaig veure qui hi havia, em vaig adonar del dolorós desenllaç: la bella Charlotte, feia mesos tan plena de vida, reposava ara sobre un llit envoltat de lliris blancs.

El seu aspecte era el d'una princesa treteta d'un conte de fades. No havia perdut el to rosat als llavis i la seva bellesa era més espectacular del que jo recordava. El meu amic i la seva dona eren al seu costat, molt afligits. Cap dels dos no semblava haver-se adonat encara de la meua presència.

—Quina tragèdia, senyor Stead —va xiuxiuejar la majordoma sense decidir-se a portar-me fins a ells—. Ningú no podia presagiar que passés una cosa tan horrible. Ningú.

—Digui'm —vaig contestar encara corprès—: què li ha passat a la pobra noia?

—Un desgraciat accident —va murmurar la dona—. La nostra estimada Charlotte, aquest rossinyol tan ple de vida, va ensopegar amb el llistó de fusta d'un esglaó. La tauleta estava solta, i aquell àngel es va pre-

cipitar escales avall. El doctor diu que després d'aquell cop hauria estat impossible salvar-la. I l'estem vetllant des d'aquest matí.

El cor se'm va encongir de dolor. Imaginava la desesperació del meu amic per la pèrdua de la seva filla. Vaig decidir que no em podia esperar un instant més a presentar el meu condol. Vaig deixar la major-doma eixugant-se les llàgrimes mentre m'aproximava al fons de la sala.

Vaig avançar obrint-me camí entre el grup de visitants. Sabia que a cada pas m'allunyava dels records feliços viscuts al costat d'aquella família i m'acostava més al dolor del meu amic. Així que em va veure, en George es va incorporar per rebre'm i em va estrènyer la mà amb un gran agraïment. No vaig poder imaginar un moment més horrible en què retrobar-nos.

—Gràcies per haver vingut —em va dir després d'apartar-se una mica del capçal—. Ni l'Agnes ni jo no podíem preveure que una tragèdia així hagués d'arribar a aquesta casa.

Al meu entendre, aquell comentari era innecessari. El meu amic havia de saber que jo me'n feia càrrec, i que qualsevol cosa que la família necessités es compliria immediatament.

—Hem disposat que l'enterrament sigui demà al matí —em va explicar a continuació—. Ens agradaria que acompanyessis el nostre fill Tom fins llavors. Està molt afectat per la pèrdua de la seva germana.

Vaig assentir sense dir ni piu. Sabia que qualsevol ajuda seria ben rebuda. Vam acordar que jo recolliria el jove Tom de casa de la seva àvia i no el deixaria sol ni un instant.

El meu amic em va posar la mà sobre l'espatlla i tots dos vam assentir. Des que ens havíem conegut, feia ja vint anys, no hi havia pensament que no traspassés la ment dels dos alhora.

La compungida majordoma havia arribat fins al llit de la jove Charlotte i l'Agnes es va aixecar per trobar-se amb nosaltres. La vaig estrènyer amb sinceritat entre els meus braços. Cap gest no hauria consolat aquella horrible pèrdua, però, tot i això, vaig intentar confortar-la. L'Agnes va agrair les meves atencions i el meu oferiment d'ajudar en el que fes falta.

La conversa va derivar llavors en els detalls de la meva estada. Vaig suggerir al meu amic i a la seva esposa que buscaria un hotel proper a la ciutat. No hi van posar impediment. Havien d'entendre que desitjava respectar la seva intimitat. No obstant això, no hi va

haver temps per debatre gaire més, ja que un ressò vibrant ens va colpejar en els timpans com ho hauria fet el cruixit d'un vidre.

Algú acabava de cridar al darrere nostre. Vaig pensar que no era gens apropiat que algú muntés una escena, però quan vaig descobrir el que passava al fons, vaig sentir que la sang se'm glaçava a les venes.

La majordoma s'havia posat les mans a la boca i estava paralitzada enmig de l'estança. Pel seu gest, alguna cosa l'acabava d'horrорitzar. I quan els meus ulls devastats van advertir el que passava i vaig dirigir la mirada cap al motiu de la seva alarma, un remolí d'inquietud em va sacsejar els ossos.

Sobre el llit immaculat, la bella Charlotte acabava d'incorporar-se i mirava desconcertada des del seu llit envoltat de lliris blancs.

Capítol 1

El viatge de l'Hèrcules

—**H**èrcules, afanya't! El carruatge ja ha arribat!

La senyora Miller va deixar anar la cortina i es va apartar de la finestra. Hi havia temps de sobres però, com a bona anglesa, no volia fer esperar ningú.

L'Hèrcules, el majordom de la família Miller, se n'anava l'endemà a Amèrica. Estava ansiós per visitar la seva germana Emma, que vivia a Nova York. Feia més d'un any que no es veien, i l'Hèrcules estava molt il·lusionat per abraçar-la de nou.

Malgrat que es delia per fer el viatge, el majordom feia temps que el posposava. La seva feina a la mansió Miller el tenia molt atrafegat i, com que era un càrrec de gran responsabilitat, mai no trobava el moment adequat per marxar.

No obstant això, aquell mes d'abril, l'ocasió se li va presentar d'una manera d'allò més oportuna. El

senyor Miller necessitava fer uns enviaments a l'altra banda de l'Atlàntic i, en veure que els seus negocis el tenien molt ocupat, l'Hèrcules s'havia ofert per supervisar l'encàrrec. Duria els paquets en nom seu i, així, aprofitaria el viatge.

Al senyor Miller li va semblar una idea fantàstica, i quan va saber que el *Titanic*, el nou transatlàntic de la White Star Line, s'havia d'inaugurar aquell mes d'abril, no va dubtar a comprar a l'Hèrcules un passatge a segona classe.

—Que afortunat! —havia exclamat l'Agatha en assabentar-se'n—. Espero que quan tornis ens ho expliquis tot a l'Alfred i a mi. De segur que el *Titanic* és tot luxe i comoditats!

L'Hèrcules li havia promès que ho faria. Encara recordava quan la senyoreta Miller i el seu millor amic, Alfred Hitchcock, l'havien acompanyat l'any anterior a bord del *Lusitania*. Tot va ser per culpa d'una estranya malaltia de la seva germana, una cosa, a primera vista, inofensiva. Encara que al final les coses s'havien tornat d'un to molt diferent. Un to tenyit de misteri.

Precisament a això era al que es dedicaven l'Alfred i l'Agatha en les seves estones lliures: a des-

entranyar casos estranys. Successos que eren incomprendibles per a la gent normal. De fet, Miller & Jones, la seva agència de detectius, comptava amb un bon grapat d'èxits al darrere i era coneguda de sobres la seva capacitat per resoldre qualsevol trencaclosques. Per descomptat, gran part de l'èxit de l'agència era gràcies a Morrets Jones, sòcia fundadora i la millor amiga de l'Agatha, una gossa molt especial de dues cues, que era una veritable experta en el treball de detectiu. Els tres formaven un grup molt peculiar.

—Espero que quan arribis a Nova York li donis records a l'Emma de part nostra —li va pregar l'Agatha, el matí del viatge—. I no t'oblidis de visitar l'àvia Miller a Union Square.

—És clar, senyoreta Agatha —va dir el major-dom mentre col·locava la maleta al rebedor—. Vam fer bons amics a Nova York. No m'oblidaré de visitar-los a tots, ni, per descomptat, de presentar els meus respectes a la seva àvia.

L'Agatha va assentir, il·lusionada. Recordava aquell viatge amb molt d'afecte. De fet, encara es cartejava amb alguns amics, com Harpo Marx.

No hi feia res la distància. Les bones amistats sempre estaven a prova de milles i fronteres. Tot i que

entenia els motius pels quals l'Hèrcules anhelava trobar-se amb la seva germana. Cap carta no podia substituir la proximitat dels éssers estimats. Res no es podia comparar amb notar la seva presència.

Tal com acabava d'advertir la mare de l'Agatha, el cotxer ja es trobava aturat davant de la porta de la mansió Miller. La Morrets, que acostumava a estar pendent de tot el que passava a fora, havia pres el relleu i observava el carrer, enfilada al bufet de sota de la finestra. L'Hèrcules havia de marxar immediatament. Encara li quedava un llarg trajecte fins a Southampton, port des del qual se n'aniria l'endemà cap a Nova York.

—Sé que el meu pare es mor de ganes d'acompanyar-te —va dir l'Agatha mentre obligava la Morrets a baixar del moble—. Llàstima que els seus negocis el tinguin tan ocupat. Tant de bo no passés tant de temps fora.

—Senyoreta Agatha, no es preocupi —va respondre el majordom—. Si el *Titanic* és tal com diuen, el seu pare els portarà a tots a Amèrica quan torni. No puc estar més content per tenir aquest passatge, i a sobre en el viatge inaugural!

L'Hèrcules estava tan il·lusionat com un nen

amb una joguina nova. L'Agatha li va somriure amb afecte i el va ajudar a posar-se l'abric. Aquell mes d'abril encara es presentava fresc.

Mentre l'Hèrcules i l'Agatha mantenien aquella conversa, la senyora Miller havia passat l'estona supervisant les tasques del servei a la cuina. Quan en va tornar, va descobrir que el majordom estava a punt de sortir, així que, sense perdre un instant, es va acostar al bufet de la finestra.

—Hèrcules, tinc una cosa per a tu.

La dona va obrir un dels calaixos del moble i en va extreure un objecte petit. Després es va acostar al majordom i li va agafar la mà.

—Crec que és convenient que portis això per al viatge. Et donarà sort.

L'Agatha i la Morrets es van fixar en el que la senyora Miller acabava de lliurar a l'Hèrcules. Es tractava d'un tros de pell de pèl llarg lligada amb un cordill. Semblava, més aviat, un amulet.

—La pota de conill protegeix durant els viatges —va xiuxiuejar Clara Miller com si confessés un secret—. No te'n separis ni un instant!

La Morrets va arrugar el musell en percebre l'olor d'aquella cosa. No estava gaire acostumada a la

presència d'altres animals, encara que fossin morts des de feia temps. L'Agatha, per la seva banda, va fer una ullada desconfiada a la seva mare, que, en veure la reacció de la nena, es va posar de seguida en guàrdia.

—No em miris d'aquesta manera, reina! —va exclamar—. Ja saps que odio els viatges en vaixell. Per això que la senyora Hubbard va venir ahir a prendre el te per tranquil·litzar-me.

—Tranquil·litzar-te? —va protestar l'Agatha—. Però si no ets tu la que s'embarcarà!

—Tant se val! —es va excusar la dona—. No vull que l'Hèrcules corri cap perill. És el millor majordom que hem tingut en anys! On en trobariem un altre d'igual?

La senyora Miller va ignorar la cara de desconcert de la seva filla i va continuar les seves explicacions.

—La qüestió és que la senyora Hubbard va venir ahir a veure'm i em va portar la solució: aquesta pota de conill! Segons que em va explicar, va anar l'altre dia a veure els Zancig, els va explicar el problema i ells la hi van donar. Pel que sembla, protegeix dels mals auguris.

Així que tot es devia a això. Feia setmanes que l'Agatha no parava de sentir parlar dels Zancig. Es

tractava d'un matrimoni de mentalistes que estava molt de moda a Londres. Durant els últims mesos, tota la ciutat semblava obsessionada amb ells. Provenien d'algun país del nord d'Europa, d'aquí el seu nom tan estrany, i tant els seus mètodes curatius com els seus remeis casolans estaven en boca de tota l'alta societat.

—No solament això —va argumentar la senyora Miller—. Segons la senyora Hubbard, els Zancig tenen poders que van més enllà de tot el conegut. Poden endevinar coses, fins i tot llegir la ment de les persones! És una cosa extraordinària!

L'Agatha va buscar la mirada de la Morrets en un intent de conèixer la seva opinió, però la gosseta només es va gratar l'orella. No estava precisament interessada en les gestes del maleït matrimoni Zancig.

Clara Miller, mentrestant, es va atansar a l'Hèrcules, que es va resignar a les seves exigències. Ni tan sols va rondinar quan la senyora li va ficar la pota de conill a l'abric.

—Estarà millor a la butxaca —va dir la dona, gairebé per a ella mateixa—. Recorda no separar-te'n.

L'Hèrcules va assentir sense dir res. Un cop satisfeta, la dona es va acomiadar del majordom i va

desaparèixer per seguir donant ordres als seus empleats. L'Agatha va sospirar després de veure l'escena i va acompanyar l'Hèrcules fins a la sortida de la casa.

—Acomiadi'm del senyor Alfred, senyoreta —va demanar el majordom—. Intentaré portar al dia el meu diari i anotar tots els detalls tècnics relacionats amb el *Titanic*. Sé que li agradarà conèixer-los quan torni.

L'Agatha li va agrair el gest en nom del seu amic. Sabia que li faria il·lusió. No oblidaria explicar-li-ho aquella tarda.

A l'exterior, el cotxer s'impacientava i l'Hèrcules va saber que ja era hora de marxar. Va agafar la maleta, es va posar el barret i va obrir la porta de la mansió Miller amb la Morrets enredada entre els seus peus. Però el majordom no va permetre que ni l'Agatha ni ella anessin més enllà del porxo, ja que es podien refredar.

Després de donar la seva maleta al cotxer, l'Hèrcules va fer un últim somriure a la nena i a la gosseta. Un de ple de satisfacció. Després va subjectar amb la mà el barret i va desaparèixer darrere de la porta del carruatge, que va partir immediatament cap al vaixell que el duria a Amèrica.